

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně: ČKD Kutná Hora, a.s.**, se sídlem Karlov 197, Kutná Hora, zast. Mgr. Janem Dziamou, advokátem se sídlem Tábořská 2025, Černošice, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 3. 5. 2012, č. j. 2167/12-1300-203299 a č. j. 2169/12-1300-203299, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2012, č. j. 47 Af 10/2012 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 904 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jana Dziamy, advokáta se sídlem Tábořská 2025, Černošice.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušena rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 3. 5. 2012, č. j. 2167/12-1300-203299 a č. j. 2169/12-1300-203299, jakož i rozhodnutí Finančního úřadu v Kutné Hoře ze dne 5. 12. 2011, č. j. 142463/11/038910201101, a ze dne 31. 10. 2011, č. j. 134713/11/038910201101.

Podstatou sporu je otázka, zda oprávnění věřitelů opravit (snížit) daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) na výstupu o částky odpovídající neuhrazeným pohledávkám za

dlužníky v úpadku a související povinnost těchto dlužníků si ve stejném rozsahu opravit (snížit) DPH na vstupu, stanovené ustanovením § 44 zákona č. 47/2011 Sb., kterým se s účinností od 1. 4. 2011 mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „novela“), dopadá i na pohledávky, které vznikly ze zdanitelných plnění uskutečněných před tímto datem.

Krajský soud dospěl k závěru, dle kterého výše uvedené oprávnění na pohledávky vzniklé před 1. 4. 2011 nedopadá. V tomto směru považoval za klíčové přechodné ustanovení čl. II bod 1. novely, podle kterého se *„pro uplatnění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i pro uplatnění práv a povinností s tím souvisejících použijí dosavadní právní předpisy, není-li dále stanoveno jinak.“*

Za právo či povinnost související s uplatněním daně lze považovat mj. i právo opravit základ daně či výši daně ve vztahu k plněním uskutečněným před účinností novely. Právo věřitele provést opravu podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném za posuzovaná zdaňovací období (dále jen „zákon o DPH“), je totiž právem, jež navazuje na přiznání a odvedení (uplatnění) DPH z plnění, jež založilo vznik pohledávky vůči úpadci v období předcházejícím účinnosti novely. Podléhá-li plnění, ve vztahu k němuž má být uplatňována oprava DPH, zákonu o DPH ve znění před účinností novely, je třeba i možnost provedení opravy DPH ve vztahu k takovému plnění posuzovat též na základě tehdejší úpravy. Protože tehdejší úprava možnost provedení opravy DPH vůči dlužníkovi v úpadku neznala, není taková oprava ve vztahu k plněním uskutečněným před datem účinnosti novely možná.

Krajský soud dále konstatoval, že daňová pohledávka státu vznikající v návaznosti na provedenou opravu DPH je pohledávkou za majetkovou podstatou. Zdůraznil však, že takto konstruované právo přednostního uspokojení státu (správce daně) naráží na ústavní limity a eroduje základní principy insolvenčního řízení způsobem, který výstižně popisuje výkladové stanovisko č. 6 expertní pracovní skupiny ministerstva spravedlnosti pro insolvenční právo ze dne 4. 10. 2011 (dále jen výkladové stanovisko expertní pracovní skupiny ministerstva spravedlnosti pro insolvenční právo), na které se žalobkyně odvolávala.

Právní úprava v § 44 odst. 5 zákona o DPH totiž nečiní nic jiného, než že transformuje daňovou pohledávku státu vůči věřiteli z doby před úpadkem (již odpovídala pohledávka věřitele proti úpadci ve stejné výši) na novou daňovou pohledávku státu vůči úpadci, která má být pohledávkou za majetkovou podstatou. Tím ekonomicky napomáhá věřiteli dlužníka, neboť ten není zatížen odvodem DPH z pohledávky, jež mu úpadcem dosud nebyla uhrazena, proti čemuž nelze mít v ústavní rovině žádných námitek. Bohužel však neprovázanost, resp. nedomyšlenost právní úpravy zvýhodňuje věřitele, který provedl opravu podle § 44 odst. 1 zákona o DPH i vůči ostatním věřitelům úpadce, kteří takovou opravu provést nemohou, neboť pohledávka věřitele uplatněná v insolvenčním řízení nemůže být o částku odpovídající DPH snížena a hlasovací práva takového věřitele stejně jako i jeho podíl na výsledku zpeněžení majetkové podstaty úpadce neodpovídají skutečné výši jeho pohledávky. Tím je nabourán princip poměrného zastoupení věřitelů v insolvenčním řízení a v důsledku toho i čl. 11 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

pokračování

Neméně zásadní je pak skutečnost, že stát (správce daně) s transformovanou pohledávkou nepřebírá postavení původního věřitele, nýbrž v důsledku ustanovení § 242 odst. 1 daňového řádu předbíhá ostatní věřitele. To fakticky vede k podobně ústavně nepřipustnému výsledku jako v situaci, kterou řešil Ústavní soud v nálezu dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06 (všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soud jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

Stávající stav tak nutně vede k závěru, že měl-li by krajský soud ustanovení § 44 zákona o DPH v dané věci aplikovat, musel by přistoupit podle čl. 95 Ústavy k podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení příslušných ustanovení zákona o DPH. Přednost v této situaci však má ústavně konformní výklad, který (na rozdíl od určení otázky, je-li daňová pohledávka státu vznikající v návaznosti na provedenou opravu DPH pohledávkou za majetkovou podstatou) text zákona v případě přechodného ustanovení čl. II bodu 1. novely umožňuje.

S ohledem na učiněné závěry soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože na totožných právních závěrech jsou založena i rozhodnutí vydaná finančním úřadem jako orgánem prvního stupně, soud měl za hospodárné též přistoupit ke zrušení prvostupňových rozhodnutí za použití ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení, uplatňuje tedy kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle výslovné dikce ustanovení § 44 odst. 9 zákona o DPH se oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení považuje za samostatné zdanitelné plnění.

Přechodné ustanovení v čl. II bodu 1. novely váže aplikaci dosavadní právní úpravy na uplatnění daně za zdaňovací období, předcházející 1. 4. 2011. Obecně lze za uplatňování daně považovat zdaňování zdanitelného plnění. Jen zdanitelné plnění je totiž předmětem daně a není od uplatnění daně osvobozeno.

Oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení je zdanitelným plněním, které zákon o DPH před účinností novely neznal. Přechodné ustanovení tak neříká nic jiného než, že opravu výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení nelze provést ve zdaňovacích obdobích před dnem 1. 4. 2011. Tím se ale dopad tohoto přechodného ustanovení ve vztahu k ustanovení § 44 zákona o DPH vyčerpává.

Předmětná oprava není ani právem ani povinností související s uplatňováním daně za zdaňovací období předcházející 1. 4. 2011, ale samostatným zdanitelným plněním.

Přípustnost opravy u pohledávky, která vznikla před 1. 4. 2011, je tak třeba posoudit podle obecných pravidel intertemporálního působení změny právní úpravy. Existence nezaplacené pohledávky za dlužníkem, který se později ocitl v insolvenci, je skutečností, která v době před dnem 1. 4. 2011 nebyla z hlediska právní úpravy daně z přidané hodnoty relevantní. Teprve novela ustanovení § 44 zákona o dani z přidané hodnoty povýšila tuto pohledávku na podmínku možné opravy výše daně, přičemž k takové opravě může dojít až

ode dne 1. 4. 2011. Ostatně i samotný krajský soud hovoří o tom, že předmětná oprava představuje složenou právní skutečnost, přičemž je možné, aby některé dílčí skutečnosti předcházely datu účinnosti novely.

Aplikace novelizované právní úpravy i na pohledávky vzniklé před 1. 4. 2011 představuje tzv. nepravou retroaktivitu. Nepravá retroaktivita je dle konstantní judikatury Ústavního soudu obecně přípustná. Legitimním důvodem je v projednávané věci úmysl zákonodárce „pomoci firmám, jejichž cash-flow snižují nedobytné pohledávky za podniky v platební neschopnosti“, což vyplývá z důvodové zprávy k navrhované úpravě. Zákonodárce nemínil tuto pomoc omezit pouze na pohledávky vzniklé po dni 1. 4. 2011, jinak by totiž v tomto smyslu formuloval přechodná ustanovení novely. Takové opatření ani není nespravedlivé vůči dlužníkům v insolventci, neboť ti stejně byli povinni příslušnou částku DPH zaplatit svým věřitelům v rámci ceny přijatého plnění, ačkoli tak z důvodu své platební neschopnosti neučinili.

Přechodná ustanovení, o která krajský soud opřel své rozhodovací důvody, na danou věc proto nedopadají.

Otázka dopadu zvolené právní úpravy na právní úpravu insolvence je pak problémem spadajícím do kompetence civilních nikoli správních soudů. Ostatně krajský soud v této otázce pouze své úvahy přdestřel, avšak pro posouzení věci z nich nevycházel.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu. Oprava výše daně podle § 44 zákona o DPH je nepochybně právem a povinností související s původním zdanitelným plněním. To je patrné ze samotného obsahu uvedeného ustanovení.

Argumentace stěžovatele, že přechodná ustanovení zakazují pouze provést opravu před 1. 4. 2011, je nelogická, neboť v tomto období novela ještě neplatila. Zákonodárce formuloval přechodná ustanovení novely jednoznačně, a proto jsou veškeré argumenty stěžovatele, vztahující se k záměrům zákonodárce, nesprávné.

Pro úplnost žalobkyně koriguje výklad stěžovatele ve věci nepravé retroaktivity. Ta totiž může být podle Ústavního soudu také nepřípustná (viz např. Pl. ÚS 21/96, Pl. ÚS 53/10). Vždy je totiž třeba zvažovat hodnoty, které stojí v kolizi, z hlediska proporcionality. Aby mohla být retroaktivita z hlediska proporcionality přípustná, musí zde existovat vyšší stupeň veřejného zájmu, který odůvodní vyšší míru zásahu do principů rovnosti a ochrany důvěry v právo novou právní regulací.

V projednávané věci je již na první pohled zřejmé, že zde není žádný veřejný zájem, který by odůvodnil zpětné působení právní normy a ospravedlňoval tak zásadní zásah do práv žalobkyně v podobě dodatečného vytvoření pohledávek státu, které by měly předběhnout pohledávky ostatních věřitelů. Retroaktivní účinek by v daném případě představoval zásah do právní jistoty, resp. nabytých práv žalobkyně, zejména práva vlastnit

pokračování

majetek. Žalobkyně dále argumentuje porušením principu rovnosti věřitelů a nabouráním principů insolvenčního řízení.

Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Insolvenční řízení bylo u žalobkyně zahájeno na základě vyhlášky Krajského soudu v Praze č. j. KSPH 41 INS 11480/2010-A-3 ze dne 5. 10. 2010. Účinky zahájení insolvenčního řízení nastaly dne 5. 10. 2010 v 15.02 hodin. Na základě usnesení Krajského soudu v Praze č. j. KSPH 41 INS 11480/2010 A-114 ze dne 21. 2. 2011 bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka. Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 21. 2. 2011. Na základě usnesení Krajského soudu v Praze č. j. KSPH 41 INS 11480/2010 ze dne 23. 2. 2011 bylo rozhodnuto o povolení reorganizace. Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 23. 2. 2011.

Ze spisu zdejší soud ověřil, že v průběhu měsíce června 2011 byly žalobkyni doručeny dva opravné daňové doklady jejího věřitele, a to ke zdanitelným plněním uskutečněným 1. 1. 2009, přičemž celková částka opravené DPH činila 446 323, 34 Kč.

V průběhu měsíce července 2011 bylo žalobkyni doručeno šestnáct opravných daňových dokladů jejího dalšího věřitele a to ke zdanitelným plněním uskutečněným v rozmezí od 31. 8. 2009 do 30. 7. 2010, přičemž celková částka opravené DPH činila 139 851 Kč.

Žalobkyně opravné doklady vrátila věřitelům s tím, že dle jejího názoru lze v souladu s přechodným ustanovením novely čl. II bod 1. opravu daně uplatnit pouze u zdanitelných plnění poskytnutých nejdříve k 1. 4. 2011.

S ohledem na to, že žalobkyně ve zdaňovacím období červen a červenec 2011 nesplnila povinnost o uvedené částky snížit svoji daňovou povinnost na vstupu ve smyslu ustanovení § 44 odst. 5 zákona o DPH, byla jí tato snížena správcem daně v rámci postupu k odstranění pochybností (§ 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů). V souvislosti s vyměřením těchto daňových povinností bylo žalobkyni vyměřeno i penále ve výši 20 % z vyměřených daňových povinností.

Žalobkyně založila svůj odmítavý postoj na výkladovém stanovisku ze zasedání expertní pracovní skupiny pro insolvenční právo, jakož i na usneseních insolvenčních soudů.

Usneseními insolvenčních soudů, založenými na listu č. 15-17 soudního spisu, byl k žádosti insolvenčních správců v jiných věcech udělován soudy pokyn, aby insolvenční správci opravné daňové doklady vztahující se k plněním poskytnutým úpadci do 31. 3. 2011 vraceli věřitelům, neboť s ohledem na přechodné ustanovení novely takové opravy nejsou možné. Ve vztahu k plněním poskytnutým po tomto datu pak dle názoru insolvenčních soudů oprava možná je, avšak jejím výsledkem je pohledávka, jež je vyloučena z uspokojení v insolvenčním řízení, neboť taková pohledávka by nedovoleně zvýhodňovala stát jako jednoho z věřitelů.

Ve výkladovém stanovisku ze zasedání expertní pracovní skupiny ministerstva spravedlnosti pro insolvenční právo, založeném na listu č. 18 soudního spisu, se mimo jiné uvádí, že postup podle § 44 zákona o DPH, ve znění účinném od 1. dubna 2011, se neuplatní pro pohledávky, z nichž věřiteli vznikla povinnost přiznat daň za zdaňovací období, jež předcházelo 1. dubnu 2011 (před možnou opravou). Čl. II bodu 1. novely je typovým vyjádřením pravidla, které potvrzuje, že příslušná (nová) právní norma nemá žádné retroaktivní účinky.

V podstatě jediným argumentem stěžovatele, pro který nelze se žalobkyní souhlasit a na projednávanou věc aplikovat shora citované přechodné ustanovení, je skutečnost, že zákon o DPH považuje opravu, provedenou podle ustanovení § 44 zákona o DPH, za samostatné zdanitelné plnění. Takovému argumentu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

Zvolenou koncepcí zákonodárce pouze vyjádřil způsob, jakým se oprava, bude-li provedena, formálně projeví navenek. To však samo o sobě ještě nevypovídá nic o podstatě prováděné opravy, natož pak o povaze zdanitelného plnění, za které je zákonem o DPH označena.

Ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 zákona o DPH je „plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcovi vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň a jehož pohledávka, vzniklá nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění doposud nezanikla, oprávněn za splnění v zákoně uvedených skutečností provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky“. Pokud věřitel opravu výše daně provede, je dle § 44 odst. 5 zákona o DPH „dlužník povinen snížit svoji daň na vstupu u přijatého zdanitelného plnění o částku daně opravenou věřitelem, a to ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z původně přijatého zdanitelného plnění“.

Zákonem stanovené oprávnění provést opravu daně na výstupu není ničím jiným, než právem dodavatele (věřitele) snížit jím původně uplatněnou daň na výstupu, která již byla věřitelem uplatněna s ohledem na zboží či služby jím v minulosti dodané. Původně uskutečněné zdanitelné plnění nedoznává v důsledku opravy žádných změn, stejně tak nedochází k žádnému novému dodání zboží či poskytnutí služby, jak se snaží navodit stěžovatel.

Je tedy zcela nepochybné, že oprava výše daně nemá stejnou povahu jako povinnost odvést daň na výstupu z dodání zboží či poskytnutí služby, která je vždy navázána na zdaňovací období, ve kterém k dodání zboží či poskytnutí služby došlo. Stejně tak je

pokračování

nepochybné, že původní zdanitelné plnění zůstává i pro provedení opravy výše daně zcela beze změny. Nedochází k jeho vrácení, ke změně jeho rozsahu či ke změně ceny, za kterou bylo uskutečněno. Posuzovaná oprava je navázána pouze na daň uplatněnou z původně uskutečněného zdanitelného plnění a její samotné provedení nemá žádný jiný důsledek než právě snížení původně uplatněné daně.

Oprávnění plátce provést opravu daně na výstupu již uskutečněného zdanitelného plnění je tak právem nutně souvisejícím s již uplatněnou daní bez ohledu na to, že samotné provedení opravy je zákonem o DPH formálně považováno za samostatné zdanitelné plnění. Obdobně je povinnost dlužníka snížit daň na vstupu pouze ve výši, v jaké uplatnil odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění, zrcadlově povinností související s již jím v minulosti uplatněnou daní na vstupu.

Důsledkem koncepce zvolené zákonodárcem je proto pouze to, že se snížení již uplatněné daně na výstupu daňově projeví nejdříve ve zdaňovacím období, kdy jsou splněny podmínky pro tuto opravu (nejpozději do tří let od uskutečnění původního zdanitelného plnění), a ovlivní tak celkovou výši daňové povinnosti deklarované za jiné zdaňovací období, než ve kterém bylo uskutečněno původní plnění.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého na posuzovanou věc plně dopadá přechodné ustanovení čl. II bod 1. novely. Podléhalo-li tedy zdanitelné plnění, ve vztahu k němuž má být uplatňována oprava daně, zákonu o DPH ve znění před účinností novely, je možnost provedení opravy daně ve vztahu k takovému plnění shora citovaným přechodným ustanovením vyloučena, neboť předcházející znění zákona takovou opravu již uskutečněných zdanitelných plnění neumožňovalo. Žádné jiné přechodné ustanovení, které by bylo na aplikaci ustanovení § 44 možné vztáhnout, zákon o DPH neobsahuje.

Argumentace stěžovatele, dle které „*přechodné ustanovení tak neříká nic jiného než, že opravu výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení nelze provést ve zdaňovacích obdobích před dnem 1. 4. 2011, čímž se ale dopad tohoto přechodného ustanovení ve vztahu k ustanovení § 44 zákona o DPH vyčerpává*“, nemůže obstát. Zdaňovací období předcházející 1. 4. 2011 (jak měsíční, tak čtvrtletní) uplynula k 31. 3. 2011, pokud by tedy chtěl věřitel vztáhnout v budoucnu provedenou opravu ke zdaňovacímu období předcházejícímu novele, mohl by tak učinit pouze prostřednictvím dodatečného daňového přiznání, což ovšem není vzhledem ke zvolené koncepci § 44 zákona o DPH vůbec možné, a to bez ohledu na existenci či neexistenci uvedeného přechodného ustanovení.

S ohledem na skutečnost, že aplikované přechodné ustanovení je vyjádřením pravidla, které potvrzuje, že právní norma nemá žádné retroaktivní účinky, nezabýval se již zdejší soud stěžovatelem předestřenou úvahou o nepravé retroaktivitě.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tato spočívá v jednom úkonu právní služby, učiněné zástupcem žalobkyně. Tímto úkonem je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném ke dni provedení úkonů právní služby (advokátní tarif)]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2 400 Kč. Zástupce žalobkyně je registrovaným plátcem DPH, a proto se jeho odměna zvyšuje o částku 504 Kč odpovídající 21 % DPH. Nejvyšší správní soud žalobkyni nepřiznal požadovanou náhradu nákladů řízení za převzetí a přípravu věci, neboť žalobkyně byla jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem, zastoupena shodným zástupcem, přičemž za převzetí a přípravu věci tímto zástupcem jí již byla přiznána náhrada nákladů řízení krajským soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu